

РОМАНОВЪ. Оставете на страна облаците, .Дѣйстви-
телно, чакъ сега разбирамъ, че у васъ склуптура много пре-
чи на *Илискера*. Азъ утрѣ заминавамъ...

АНДРЕЙ. /прекъсва го/ Нѣма да заминете утре.

ПОПОВЪ. Защо да не замине?!
ПРИЗРУЖЪ.

РОМАНОВЪ. Какъ нѣма да замине? Или забравихте
мойте бжбреци, паспортитѣ...

АНДРЕЙ. /прекъсва го/ Нима забравихте онзи, който
лежи тамъ?

РОМАНОВЪ. Е, та какво?

АНДРЕЙ. До като не се разгледа дѣлото по негово-
то убийство, азъ нѣма да поема длъжността.

РОМАНОВЪ. Това е отъ общъ характеръ и е работа
на прокурора. Ако той иска. Какво ви интересува васъ?
Какво дѣло?

АНДРЕЙ. Дѣлото за убийството на този човѣкъ, ко-
ето ще заведе неговото семейство.

РОМАНОВЪ. Тука не съществува такава практика.

АНДРЕЙ. Тогава азъ ще я въведа.

РОМАНОВЪ. /съ яростъ/ Тогава... вие ще си отидете

АНДРЕЙ. Да, ще си отида.

/влизатъ Елена, Джоржъ и Мира/

ЕЛЕНА. Ни ви ли прецимъ, господа?

РОМАНОВЪ. Да прецитете? Защо? Ние вече си привър-
шихме работата.